

Sygn. akt V Ga 149/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 sierpnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział V Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Andrzej Znak**

po rozpoznaniu w dniu 5 sierpnia 2016 roku w Częstochowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 28 kwietnia 2016 roku

sygn. akt VIII GC 1125/15

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Częstochowie, z uwzględnieniem kosztów postępowania za II instancję.

V Ga 149/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Częstochowie w sprawie VIII GC 1125/15 zasądził od pozwanego „ (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powoda A. S. kwotę 243,97 zł wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749, z późn. zm.), tj. w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 21 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2016 roku, kwotę 314,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749. 7. poz. zm.), tj. w wysokości 8% w stosunku rocznym od dnia 9 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych w wysokości 9,5% w stosunku rocznym od dnia 1 stycznia 2016 roku oraz kwotę 166,80 zł, oddalił powództwo co do kwoty 414,33 zł wraz z odsetkami od dnia 3 kwietnia 2015 roku, zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 128,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu po ich stosunkowym rozdzieleniu.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany zawarł z cedentem kilka umów sprzedaży, zgodnie z którymi cedent miał dostarczyć pozwanemu wskazany towar, a pozwany miał uiścić ustaloną cenę. W związku z dostarczeniem pozwanemu zamówionego towaru cedent wystawił faktury VAT. W dniu 20 stycznia 2015 r. Z. U. (cedent) i powódka (cesjonariusz)

zawarli umowę cesji wierzytelności, zgodnie z którą cedent przełał na cesjonariusza wierzytelność z faktur VAT, wskazanych w karcie długu, stanowiącej załącznik do umowy cesji. Powódka poinformowała pozwanego o cesji pismem z dnia 17 marca 2014 r.

W dniu 19 marca 2014 r. pracownik powódki rozmawiał telefonicznie z pozwanym. W dniu 20 marca 2014 r. pozwany wpłacił na rachunek bankowy cedenta kwotę 1.322,53 zł tytułem następujących faktur VAT: (...), (...), (...) i (...). Wskazana kwota stanowi łączną wartość należności wynikających ze wskazanych faktur i na nie miała zostać zaliczona zgodnie z wolą pozwanego. Powód zaliczył wskazaną kwotę na poczet odsetek wyliczonych od wszystkich faktur w łącznej kwocie 109,15 zł, następnie – na poczet równowartości kwoty 40 euro od każdej faktury w łącznej kwocie 833,20 zł. Pozostała kwota została zaliczona przez powódkę na poczet najdalej wymagalnej faktury, (...) na kwotę 255,96 zł, która została spłacona w całości, a pozostała część kwoty w wysokości 124,22 zł została zaksięgowana na poczet faktury FS (...). Z tej faktury pozostała do zapłaty kwota 77,01 zł. Po odebraniu wezwania do zapłaty pismem z dnia 25 marca 2015 r. pozwany zwrócił się do powódki o przesłanie faktury VAT (...) (...), jako że nie otrzymał jej wcześniej. Powódka doręczyła pozwanemu odpis żądanej faktury. W dniu 2 kwietnia 2015 r. pozwany wpłacił na rachunek bankowy cedenta kwotę 414,33 zł tytułem należności z faktury VAT (...). Powódka zaliczyła wskazaną kwotę na poczet faktury (...), która została spłacona w całości. Pozostała część została zaliczona na poczet faktury (...) (...) i pozostało z niej do zapłaty 213,39 zł. Pismem z dnia 1 kwietnia 2015 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 1.362,31 zł stanowiącej należność z czterech faktur VAT, które nie zostały uiszczone przez pozwanego.

Sąd I instancji wskazał, że w niniejszej sprawie niesporny był między stronami fakt prowadzenia współpracy gospodarczej przez cedenta i pozwanego, jak również zapłata należności głównych z faktur. Spór dotyczył zgłoszonych przez pozwanego zarzutów: sposobu zaliczenia przez powódkę wpłaconych przez pozwanego kwot na rzecz poszczególnych zobowiązań, naliczenia odsetek od faktury (...), podczas gdy pozwany nie opóźnił się w spełnieniu świadczenia, dochodzenia od pozwanego równowartości 40 euro w sytuacji, gdy powódka dochodzi nie odsetek w wysokości odsetek za zwłokę określonej na podstawie art. 56 § 1 Ordynacji podatkowej, lecz odsetek ustawowych wynikających z art. 481 k.c., dochodzenia równowartości kwoty 40 euro w stosunku do każdej faktury, naliczenia przez powódkę równowartości 40 euro za fakturę (...), dochodzenia od pozwanego kosztów odzyskiwania należności poza, a nie w ramach kosztów procesu wynikających z k.p.c. w sytuacji, gdy powódka nie wykazała, że poniosła inne koszty odzyskiwania należności oprócz kosztów procesu, zaliczenia przez powódkę kwoty stanowiącej równowartość 40 euro do należności ubocznych i tym samym zaliczenia wpłaty w pierwszej kolejności na poczet tych kwot, zarachowania kwoty wpłaconej w dniu 20 marca 2015 r. oraz przeznaczenia wpłaty z dnia 2 kwietnia 2015 r. na poczet należności wynikających z innych faktur VAT.

Przystępując do rozważań Sąd Rejonowy wskazał, że niesporne jest, że cedent i pozwany od kilkunastu lat pozostają w stałych stosunkach gospodarczych w ramach których cedent sprzedawał pozwanemu swoje towary. Wbrew twierdzeniom pozwanego, Sąd nie ma wątpliwości, iż cedent i pozwany zawarli nie jedną, lecz kilka umów sprzedaży. Przede wszystkim, pozwany nie wykazał, zgodnie z art. 6 k.c., przełamując stanowisko powódki, że cedent i pozwany zawarli jedną umowę, na mocy której co jakiś czas miało dochodzić do sprzedaży określonej partii towaru. Co prawda, ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż cedent i pozwany pozostawali w stałych stosunkach gospodarczych (w omawianym okresie, strony zawierały umowy w odstępach comiesięcznych), nie oznacza to jednak automatycznie (szczególnie w braku przedstawienia umowy w formie pisemnej), że strony zawarły jedną umowę sprzedaży realizowaną partiami. Argumentem przemawiającym na korzyść powódki jest również fakt, iż cedent wystawił na rzecz pozwanego kilka faktur VAT, a nie jedną zbiorczą, co byłoby oczywiste, gdyby przyjął zawarcie tylko jednej umowy.

Oceniając zagadnienie naliczenia przez powódkę równowartości 40 euro od każdej z faktur wystawionych przez cedenta, należy stwierdzić, że takie działanie jest dopuszczalne. W tej sprawie roszczenie o zapłatę 40 euro przysługuje w stosunku do każdej zawartej umowy. W przedmiotowej sprawie dowodem potwierdzającym zawarcia kolejnych umów sprzedaży są faktury wystawione przez cedenta, które określają wierzytelność cedenta czyli uprawnienie do żądania spełnienia świadczenia z określonego stosunku zobowiązaniowego.

W odniesieniu do sposobu zaliczania odsetek przez powódkę na poczet wymagalnych wierzytelności, należy odnieść się do treści art. 451 § 1 k.c. Stosownie do wskazanego przepisu: „Dłużnik mający względem tego samego wierzyciela kilka długów tego samego rodzaju może przy spełnieniu świadczenia wskazać, który dług chce zaspokoić. Jednakże to, co przypada na poczet danego długu, wierzyciel może przede wszystkim zaliczyć na związane z tym długiem zaległe należności uboczne oraz na zalegające świadczenia główne”. Tym samym, dłużnik może wskazać, który dług chce zaspokoić, jeśli jego świadczenie nie doprowadzi do całkowitego zaspokojenia wierzyciela. Wierzyciel może jednak, wbrew woli dłużnika, przeznaczyć na związane z długiem należności uboczne oraz świadczenie główne. W niniejszej sprawie nie można stwierdzić, iż powódka postąpiła w prawidłowy sposób, ponieważ przeznaczyła uzyskane środki finansowe na zaspokojenie najpierw odsetek od należności dotyczących różnych długów wskazanych w fakturach VAT, później – równowartości kwoty 40 euro dotyczących różnych długów, a dopiero w ostatniej kolejności pozostała kwotę – na poczet należności głównych długów najdalej wymagalnych.

Sąd przyjął, że prawidłowe zgodne z treścią art. 451 k.c. jest zaliczenie wpłaconych przez pozwanego kwot, zwłaszcza wobec wskazania przez pozwanego w dowodzie zapłaty długów (numerów faktur), w pierwszej kolejności na poczet należności ubocznych, w tym rekompensatę 40 euro i na zalegające świadczenia główne z najdalej wymagalnej faktury i tak kolejno aż do wyczerpania wpłaty.

Do wyliczenia kwoty Sąd I instancji przyjął wysokość odsetek podatkowych, o których mowa w art. 7 Ustawy z dnia 8.03.2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w brzemieniu obowiązującym na dzień zawarcia umów będących przedmiotem sprawy (2014 rok). Co prawda na gruncie cytowanej ustawy ukształtowały się dwa stanowiska określające relacje odsetek za opóźnienie w art. 7 i odsetek przewidzianych w art. 481 k.c. Pierwsze z nich głosi, że art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stanowi *lex specialis* w stosunku do regulacji kodeksu cywilnego – tak J. K., *Odsetki naliczane na podstawie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych – wybrane aspekty procesowe* – Prawo Spółek 2009, nr 11, s. 51. Drugie stanowisko wskazuje, że zachodząca relacja między art. 7 ustawy a art. 481 k.c. to w istocie zbieg roszczeń.

W ocenie Sądu I instancji prawo do żądania rekompensaty 40 euro jest zbliżone do prawa żądania odsetek za opóźnienie, co zdaniem Sądu wynika też z uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11.12.2015r. gdzie Sąd wskazał m.in.: „uprawnienie wierzyciela do żądania 40 euro jest oderwane od spełnienia przez niego dodatkowych warunków poza tym, że spełnił on swoje świadczenie oraz nabył prawo do żądania odsetek. Ustawodawca wyraźnie stwierdza, że chodzi o rekompensatę, przy tym rozumianą nie jako wyrównanie konkretnego uszczerbku, który wierzyciel musi wykazać, ale jako zryczałtowaną rekompensatę za koszty które musi ponieść w związku z odzyskaniem należności...Celem nie jest rekompensata wierzycielowi kosztów jakie poniósł on w związku z dochodzeniem należności odnoszących się do konkretnej transakcji, lecz skłonienie dłużnika do zapłaty w terminach określonych w ustawie... Celem jego wprowadzenia jest zwiększenie dolegliwości wobec dłużnika, który nie spełnia świadczenia w terminie...Podobnie jak konieczność zapłacenia odsetek za sam fakt opóźnienia, bez wzywania szkody i bez wzywania dłużnika, obowiązek zapłaty takiej zryczałtowanej kwoty ma skłonić dłużnika do regulowania jego należności w terminie”.

W świetle powyższego Sąd w przedmiotowej sprawie nie podziela poglądu pozwanego aby kwotę 40 euro traktować jako część kosztów postępowania albowiem sprzeciwia się temu cel wprowadzenia tej rekompensaty przez ustawodawcę. Podobieństwo rekompensaty 40 euro do odsetek z art. 481 k.c. każe uznać je za należności uboczne, o których mowa w art. 451 §1 k.c. Dlatego Sąd dokonując zarachowania uiszczonej przez pozwanego wpłaty kwoty 1322,53 zł, zaliczył równowartość 40 euro na poczet należności ubocznych danego długu, obok odsetek za opóźnienie, które są również należnością uboczną w rozumieniu przepisu art. 451 k.c.

Odnosnie żądania należności ubocznych z faktury (...) na kwotę 414,33 zł, w tym odsetek i równowartości 40 euro, to zdaniem Sądu pozwany nie opóźnił się z zapłatą należności z tej faktury. W chwili doręczenia pozwanemu faktury, której jak twierdzi wcześniej nie otrzymał, niezwłocznie dokonał zapłaty. Duplikat faktury pozwany otrzymał w dniu 31 marca 2015 i już w dniu 2 kwietnia 2015 roku dokonał zapłaty. Powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność doręczenia pozwanemu w/w faktur w okresie wcześniejszym a to na nim spoczywał obowiązek wykazania

wymagalności zgłoszonego pozwem żądania. Nieuprawnione także zdaniem Sądu było zaliczenie wpłaty kwoty 414,33 zł na poczet innych długów, z innych faktur albowiem pozwany w dowodzie zapłaty (k. 116) jednoznacznie wskazał jakiego długu dotyczy wpłata a zatem powód był zobowiązany w świetle treści przepisu art. 451 k.c. zarachować wpłatę na poczet wskazanego długu.

Wobec uregulowania należności z faktury (...) na kwotę 414,33 zł bez opóźnienia, powodowi nie należą się odsetki za opóźnienie ani rekompensata w wysokości 40 euro.

Mając na uwadze powyższe na podstawie przepisów zacytowanych wyżej Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia. O kosztach orzeczono na mocy art.100 k.p.c.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy:

a) art. 321 § 1 k.p.c. poprzez wydanie przez Sąd wyroku zasądającego kwotę ponad żądanie pozwu, z uwagi na fakt, iż powód dochodził w procesie od pozwanego kwoty 942,35 zł, poprzez co Sąd oddalając powództwo co do kwoty 414,33 zł, błędnie zasądził na rzecz powoda kwotę 725,40 zł, a także poprzez zasądzenie na rzecz powódki odsetek w wysokości odsetek za zwłokę określonych na podstawie 56 § 1 Ordynacji podatkowej, w sytuacji gdy powódka dochodziła odsetek ustawowych wynikających z art. 481 k.c.;

b) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że doszło do zawarcia kilku umów sprzedaży między cedentem a pozwanym, a nie jednej umowy sprzedaży w ramach której zostało wystawionych kilka faktur VAT przez cedenta pozwanemu;

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z całokształtu materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających, a nadto sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego i przyjęcia, że powódce należy się rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2011 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. 2013, poz. 40 I ze zm.), zwanej dalej „ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych” za każdą z wystawionych przez cedenta faktur VAT;

d) art. 212 § 1 k.p.c. poprzez brak dążenia Sądu w trakcie rozprawy do całkowitego wyjaśnienia okoliczności spornych w postaci wyjaśnienia, czy między pozwanym a cedentem doszło do zawarcia nie jednej umowy sprzedaży, a kilku, czyli realizacji przez strony jednej transakcji handlowej w rozumieniu art. 4 pkt 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych;

e) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżanego wyroku, z jakich przyczyn Sąd odmówił wiary zeznaniom pozwanego, który twierdził, że między nim a cedentem doszło do zawarcia jednej umowy sprzedaży w ramach, której były przez cedenta periodycznie dostarczane towary określonego rodzaju.

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 10 ust. 1 w zw. z art. 4 pkt 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że powódce należy się rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, obliczona oddzielnie od każdej wystawionej przez cedenta na rzecz pozwanego faktury VAT, mimo faktu, że faktury wynikają z realizacji przez strony jednej transakcji handlowej w rozumieniu art. 4 pkt 1 w/w ustawy, czyli wynikają z jednej umowy sprzedaży;

b) art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż powódce należy się rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro od każdej z wystawionych przez cedenta na rzecz pozwanego faktur, mimo nieudowodnienia w toku procesu, że jej wspólne prowadzenie, co do wszystkich faktur VAT łącznie działania windykacyjne spowodowały powstanie takich kosztów;

c) art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż powódce należy się rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro od każdej z wystawionych przez cedenta na rzecz pozwanego faktur, mimo faktu, iż powódka dochodziła nie odsetek w wysokości odsetek określonych na podstawie 56 § 1 Ordynacji podatkowej, lecz odsetek ustawowych wynikających z art. 481 k.c.;

d) art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez jego błędne zastosowanie, polegające na przyjęciu, iż powódce należy się rekompensata za koszty odzyskiwania należności, wskazana w art. 10 ust. 1 w/ w ustawy, jako świadczenie dodatkowe, całkowicie oderwane od kosztów procesu wynikających z przepisów k.p.c. , podczas gdy w trakcie procesu powódka nie wykazała , że poniosła inne koszty odzyskiwania należności, poza w/ w kosztami procesu;

e) art. 5 k.c. poprzez jego błędne niezastosowanie w niniejszej sprawie, polegające na nieuznaniu, iż powódka nadużyła prawa do naliczenia rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w kwocie 40,00 Euro przez naliczenie tej kwoty od każdej faktury zapłaconej z opóźnieniem przez pozwanego.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części, w konsekwencji którego dojdzie do oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Bez względu na zasadność podniesionych przez skarżącego zarzutów, zaskarżony wyrok należało uchylić a sprawę przekazać do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie doszło do nierozpoznania istoty sprawy. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy Sąd pierwszej instancji w rozstrzygnięciu nie odniósł się do tego, co było przedmiotem sprawy, gdy zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony, bezpodstawnie przyjmując, że nie istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (zob. m. in. postanowienia: z dnia 23 września 1998r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; z dnia 15 lipca 1998r., II CKN 838/97, niepubl.; z dnia 3 lutego 1999r., III CKN 151/98, niepubl. oraz wyroki: z dnia 12 lutego 2002r., I CKN 486/00, OSP 2003 nr 3, poz. 36; z dnia 21 października 2005r., III CK 161/05). Podkreśla się jednak, że nie chodzi tu o niedokładności postępowania, polegające na tym, że Sąd pierwszej instancji nie wziął pod rozwagę wszystkich dowodów, które mogły służyć do należytego rozpoznania sprawy lub nie rozważył wszystkich okoliczności (postanowienie z dnia 3 czerwca 2011r., III CSK 330/10, niepubl.). Co do zasady zatem przez pojęcie „nierozpoznanie istoty sprawy” należy rozumieć nierozstrzygnięcie żądań stron, czyli niezalatwienie przedmiotu sporu.

Sąd Okręgowy analizując uzasadnienie wyroku Sądu I-ej instancji, nie oparł się wrażeniu, iż umknęło uwadze Sądu Rejonowego, iż to strony są dysponentami postępowania cywilnego, a obowiązujące obecnie przepisy procedury cywilnej nie nakładają na Sąd obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zatem zobligowany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art.232 k.p.c.), gdyż obowiązek ich przedstawienia spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie (art.227 k.p.c.) został włożony na tę stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art.6 k.c.). Wszelkie zaniechania w zakresie inicjatywy dowodowej ocenione być zatem muszą jako zawinione przez stronę. Niewątpliwie zatem powód musi już w pozwie powołać wszystkie dowody mające wykazać istnienie istotnych dla przyjęcia zasadności roszczenia faktów. Bowiem rzeczą powoda, na którym ciąży obowiązek wykazania faktów z których wywodzi skutki prawne jest dostarczenie już w pozwie, zgodnie z zasadą

prekluzji obowiązująca w postępowaniu gospodarczym, materiału dowodowego koniecznego dla przyjęcia zasadności dochodzonego roszczenia. (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 13 października 2009r., sygn. akt V ACa 377/09) .

Ponadto Sąd jest związany żądaniem pozwu i jego rozstrzygnięcie nie może wykraczać ponad to, co stanowiło przedmiot żądania, odnosi się to, zarówno do odsetek za zwłokę określonych na podstawie 56 § 1 Ordynacji podatkowej, które Sąd Rejonowy zasądził, nie przedstawiając żadnego uzasadnienia swojej decyzji, w sytuacji kiedy powód takich odsetek nie żądał oraz dokonania szeregu wyliczeń, co w ocenie Sądu Okręgowego, obciążało jedynie stronę.

Należy mieć również na uwadze, że uzasadnienie wyroku jest dokumentem o charakterze sprawozdawczym, którego celem jest przedstawienie procesu myślowego prowadzącego Sąd do wydania określonej treści wyroku, w zakresie wszystkich zawartych w nim rozstrzygnięć; najbardziej lapidarnie mówiąc – uzasadnienie ma dawać odpowiedź na pytanie, dlaczego taki, a nie inny wyrok został wydany. Pomimo, iż niekiedy wskazuje się w orzecznictwie, że uzasadnienie wyroku, jako sporządzone po jego wydaniu nie może mieć wpływu na treść orzeczenia, prawidłowość jego sporządzenia jest zawsze istotna z punktu widzenia uprawnień stron postępowania, a także możliwości przeprowadzenia kontroli odwoławczej. Podkreślenia wymagało, że wyrok, którego uzasadnienie dotknięte jest wadami w zakresie którejkolwiek części nie może być w całości lub części poddany prawidłowej kontroli, co w sytuacji niemożności ustosunkowania się przez Sąd odwoławczy do podniesionych zarzutów musi powodować jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a z taką sytuacją mamy odczynienia na gruncie niniejszego postępowania albowiem taki sposób sporządzenia uzasadnienia, zawierający szereg wyliczeń w formie tabelki , znacznie utrudniał kontrolę instancyjną.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy powinien wziąć wszystkie podniesione wyżej rozważania i dokonać rozstrzygnięcia w oparciu o zakres zaskarżenia objęty pozwem, przy rozważeniu stanowiska pozwanego.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy na zasadzie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania za obie instancje w trybie art. 108 § 2 k.p.c.